

El Diacrític | | Actualitzat el 06/02/2020 a les 22:36

?El «Procés» ha mort. Visca el procés!!!

«Aquella confiança cega «en la nostra policia» o «en el nostre Parlament» ha rebut estocades de mort i jo me n'alegro» | «La feina continua sent gran i feixuga, però amb ritmes diferents i complementaris cada cop la fa més gent, més gent que ha après a entendre les diferències de circumstàncies personals com quelcom enriquidor més que no pas rebutjable»

Concentració a la plaça Major de Vic en suport a les persones detingudes el 23S | Sara Blázquez

Mirat del dret i del revés, tot apunta que el «Procés» aquest amb què hem conviscut els darrers anys a Catalunya entona les seves darreres notes. No, no em refereixo ara al procés d'alliberament nacional dels Països Catalans, sinó a això que ha passat a Catalunya des que l'Estatut, tot i nou i més que retallat, fou sentenciat a perdre-ho gairebé tot i més. Em refereixo al «Procés», aquest moviment interclassista i poc clar que buscava la independència però que en un principi feia pinta de controlat pels de sempre i que, quan rascaves una mica a fons, t'adonaves que, com sempre passa a qualsevol procés d'alliberament nacional, tot hi podia ser redefinit perquè de «Procés» havia mutat a procés, tot i arrossegar fins ara mateix molt de «Procés».

El moviment d'alliberament nacional endegat entre el 2009 i el 2010, primer cívic i a poc a poc polític, sense que això vulgui dir «part de la política representativa», continuarà després d'aquest febrer de 2020, sense cap mena de dubte, però no de la mateixa manera. Aquella confiança cega «en la nostra policia» o «en el nostre Parlament» ha rebut estocades de mort i jo me n'alegro. Perquè mai s'ha fet cap canvi amb qui promet obediència cega als seus caps i aquests tenen clar

que és l'Estat l'amo ni amb qui segueix fil per randa sempre les lleis dels opressors i, quan gosa dir que no les obeeix, no arriba mai a desobeir-les. L'objectiu de Trapero era detenir el Govern de la Generalitat si li manaven, i per a això ja tenia el pla muntat, i l'objectiu del Govern era negociar amb l'Estat amb el cop d'efecte de la declaració de la independència que mai no es va creure. «Estàvem jugant al pòquer i anàvem de farol», que deia la Ponsatí.

A nivell electoral, les cúpules d'ERC fa dies que han tocat retirada i el seu suport a la investidura del president d'Espanya a canvi d'una taula que balla sola, i més que la de Porrera i la de Nulles juntes, anuncia l'enèssim intent de fer-nos tornar al solc. Convergència de veritat, és a dir això que té diversos noms i que compta amb la referencialitat de Puigdemont a l'exili però amb el control a l'ombra de Mas i companyia, continua dient que hi és i insistint en les formes perquè sap que si se n'aparta l'esborrada electoral serà majúscula, però els seus manaires també saben que on són poc es pot repartir i alguns d'ells, acostumats a anys i panys de repartidora, esperen l'apagada de llums per tornar a casa i continuar «gestionant»... Les bases d'uns i altres són una altra cosa, tot i que no totes les bases i més les bases d'uns que les dels altres. La CUP continua marcant ritmes estrafets que ningú no balla al Parlament i molta gent salta als carrers, el que ens portaria a pensar que encara ara no sabem quin pa s'hi dona malgrat Cesk Freixes ja ho va explicar com ningú fa dos anys a *Els carrers pels palaus*. I els Comuns, al costat de la governabilitat i au, com si fossin el PSC d'antes.

Mentrestant, moltes tertulianes i tertulians, acostumats a plats de no res, somien tornar a parlar de la cara que ha fet aquell en dir-li l'altre que «sí» o de la perruca del Trump o del catalanisme i les seves casetes de tros, del no res en resum. Estan cansats de no entendre per què han cremat els carrers, per què el descontent continua encenent-ho tot i per molt que ells diguin que «sí» és i serà sempre que «no». Cansats d'improvisar arguments falsos sobre coses que desconeixen perquè mai no els han importat gens, diuen que tot s'ha acabat i que en aquests temps res no s'ha aconseguit a banda de presó i exili.

Algunes tornem a casa esperant millors temps en què no calgui aprendre mil normes escrites pels amos per acabar perdent totes les votacions o deixar-nos-les guanyar quan no canvien res. I tornem a casa en silenci perquè no cal fer escarafalls públicament però amb el convenciment que hem perdut aquesta batalla, la que va començar als carrers d'Arenys i a les places del 15M, la que ens va fer despullar de cuirasses ideològiques per intentar assaltar cels que són infern. Els vells barbuts ens deien que a la batalla no s'hi pot anar amb el pit descobert... i tenien raó, però no els vam fer cas, i hem rebut de valent. Compte!, tornem a casa esperant la propera batalla d'aquesta guerra que mai no cessa, de la guerra que continua essent la nostra perquè és de classe, gènere i nació.

Sabem el que sabíem i ho tenim clar. I sabem que l'única possibilitat de continuar el procés d'alliberament nacional on el «Procés» ens ha portat continua sent el carrer, un carrer mutant i desobedient però sempre present, de l'1 al 2 d'octubre i en cada un dels moments d'aquests darrers anys. Un carrer que pren noms diversos: CDR, Tsunami (a *ratos* i bocins), iniciatives insistents i persistents (Silenci per la Pau a Tarragona, Meridiana Resisteix, etc.) o moviments socials diversos i mai complaents, per sort. I l'ANC i l'Òmnium, que també hi són però no han de determinar el discurs tal com passava en els primers anys del «Procés» quan des de les seves files sortia sempre aquella cantarella ofenedora de «Primer la independència i després ja veurem...»

La feina continua sent gran i feixuga, però amb ritmes diferents i complementaris cada cop la fa més gent, més gent que ha après a entendre les diferències de circumstàncies personals com quelcom enriquidor més que no pas rebutjable. L'objectiu bàsic hauria de ser, ara, persistir i continuar construint alternatives que, en els moments decisius, són, és clar, decisives. A cada pas, a cada paraula, a cada mobilització, a cada debat, a cada tall de carretera, a cada paper escrit o llegit, a cada xerrada, a cada miting, a cada vaga general, a cada sabotatge, a cada acció desobedient, des dels barris i pobles, des de baix i sense por a ser-hi sempre però sabent que no podem perdre la vida intentant viure millor totes i tots. I sabent, sobretot ara que algun treu la

pota, que entre nosaltres no hi caben ni xenòfobs, ni racistes, ni feixistes. Cal fer-los fora.

Som-hi que no ha estat res. El «Procés» ha mort. Visca el procés!!! Salut i anarquia!